

Διὰ τὸ μέγα ἔθνος σου οὐδείς ἤμῶν ἡσθάνθη·
 Ψεύδουσαι· ὅταν ἐπιπτον τοῦ στέμματος σας τ' ἄνθη,
 Ἀδάκρυτον δὲν ἔμεινεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὄμμα,
 Καρδία μὴ ῥαγίσασα, ἀστένακτον ἐν στόμα.

—
 "Ω! τὴν καρδίαν μας ποτὲ ἡ λήθη δὲν νεκρώνει·
 Δὲν ὁμοιάζει ἡ Ἑλλὰς τὴν Δύσιν· ἐνθυμεῖται.
 Εὐγνωμοσύνης ἄρωμα τὴν μνήμην τῆς μυρόνει,
 Κ' ἔδωκε περισσότερον ἀπ' ὅ,τι τὴν δωρεῖτε . . .
 Φῶς, ἐπιστήμην ἄλλοτε· ἀκόμη καὶ θρησκείαν,
 Καὶ ἤδη—ὅ,τι δύναται—εὐγνώμονα καρδίαν!

—
 Ψεύδουσαι, ναί, καθὼς οὐδείς ἐψεύσθη ἔως τώρα·
 Ἄνωθεν εἶδε τοῦ θεοῦ τ' ἀκτινοβόλον βλέμμα,
 Ὅπόταν εἰς τὰς πόλεις σας κινδύνου ἤχει ὥρα,
 Καὶ ἡ πατρίς σου ἔχυνε τὸ τίμιόν της αἷμα,
 "Ὅτι ἡμεῖς, βαρύνουμι κ' εἰς πένθους ἀγωνίαν,
 Ἐκλαίμεν τὸ ἔθνος σου μὲ γαλλικὴν καρδίαν . . .

—
 Καὶ πᾶσα σφαῖρα πίπτουσα, πᾶν ξίφος Γάλλον πληττον,
 Κ' ἡμᾶς ἀκόμη ἐπληττε κ' αἰμάτουμε συγχρόνως.
 "Α, εἰς τοὺς πρώτους χρόνους τῆς ἂν ἡ Πατρίς μου ἦτον,
 Ἑλλὰς τοῦ Ἀλεξάνδρου τῆς, Ἑλλὰς τοῦ Μακρῆωνος,
 "Ὅτ' ἦνθουν κρίνα Πλαταιῶν καὶ ῥόδα τοῦ Εὐρώτα,
 Θὰ ἔχυνεν ὑπὲρ ὑμῶν καὶ αἷμα καὶ ἰδρώτα! . . .

B'.

Πλὴν, θεῶ· ἀλλάζουσιν οἱ καιροὶ κ' ἡσθάνησεν ἡ κόρη,
 Κ' ἤμβλυναν χρόνοι φθονεροὶ τῶν Πλαταιῶν τὸ δόρυ.
 Καὶ ὅμως δὲν ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας, ὡς ἐκεῖνοι,
 Οὓς ἔθνος ἀνεδείξατε ἀπὸ ὀχλώδη σμήνη·
 Ἀλλὰ μὲ βλέμμα ἐνδακρυ, μὲ στῆθος ἀναπάλλον,
 Ὅποτε Γυψ αἰμάτουμε τὸν ἀετὸν τῶν Γάλλων,